

HOVNO

Neděle, 07 leden 2018

(Ano, kudlanka je docela pruderní, a dát "tohle" dokonce do nadpisu? Ale po přetečení uznáte, že jinak lze nebylo :-)). Znáte takové ty kolní besídky. Paní učitelka secvičí s dětmi pásmo básniček, písniček a tanečků a pak s její pomocí (rázně přetahovány, napomínány, aby se nešouraly v nose a nebavily se spolužákem) nadšeným rodičům ukáží svou své veledílo v jednom odpoledni. A pak už nikdy více. Nic proti.

Každopádně se taková akce, ale v májku celá škola spolu, koná naštěstí jednou za dva roky i u nás. Já jsem a musím dopředu avizovat, že máj kritik je predátor a nic mu není svaté, ani roztomilé poskakování potomků po narvaném jevišti. Já jsem a jsem za tu zkušenost ráda. Já jsem, a se mnou i moje pubertální družstvo synek a dcerka. Čhtěla jsem tužit rodinu a donutit ty starší, aby vnovaly kousek svého drahocenného času tomu mladšímu a fakt to byl záitek. Hlavně pro moje nervy. Nebudu se vyjadřovat k davům, fotícím maminkám a tatínkám s kamerami, schváceným učitelkám s tlupou dětí za krkem ani srdceryvnému a hlavně pekelně dlouhému proslovu paní editelky. Ale chci popsat i soukromou přímou s tím nejmenším chlapečkem a jeho drobným neduhem, který snad do maturity vyřešíme.

Odkákal si své povinné penzum po jevišti na písničku Hany Zagorové moulií song a skrz zástupy rodičů, babiček, dědečků, strýců si prodral svoji cestu do poslední řady a ke mně na klín. A s ním přišel i Začalo to nevinně. Moje dcera se podívala s neskryvaným odporem na prostředního syna a vyšel z ní povzdech smíšený s pohrdáním: "Ty jsi ale hrozný prase". Vábec se tímto názorem netajila. Naopak povzdech máj dosah asi do třetí řady pod námi a v řadě o dalších dvacet míst. Taková tlaková vlna. Syn zahanben se na ni podíval a se stejnou intenzitou se začal bránit. "Jsi kráva a to jsem nebyl já". a přidal: "Kdo první křiví, tomu zřídí". Málo platně, už to bylo na nám. Vzhledem k tomu, že by slovní výmkně pokračovala, musela jsem se do toho vložit a to celkem jednoznačně. Pod pohřbkou trestu jsem nastolila mezi nimi dusné ticho. Nejmladší chlapeček mi seděl na klíně a smrad zřídával dále. Nenápadně jsem se podívala na stav jeho spodního prádla. Bez nehody. Takže my jsme z obliga. Široce jsem se rozhlídla po okolo sedících maminkách a za chvíli jsem ji měla. Byla to ona. Matka, která si neumí přebalit malého posránka. Ale taky to mohla být klidně ta na druhé straně, asi přsedel od nás. Byla jsem otrávená vydýchaným vzduchem, nepřichodným zástupem položených maminek a hlavně tím všedním smradem. Mrkla jsem na děcka a zavelela k ústupu. Prodrali jsme se až k východu, ale ten smrad pořád s námi. Dcera mi cestou k východu několikrát připomněla, že po cítí to hovno. Klidnila jsem své družstvo, že venku to bude lepší. A bylo, ale jen do nástupu do auta. Hovno i s námi. Zkontrolovala jsem v obou boty. Nic. Nejmladšímu jsem podruhé nahlédla do kalhot a nic. Venku bylo sice pod nulou, ale všechna čtyři okýnka dokořán a jako nádvěk dávící se dcera, což se rovnalo cestě sně k domovu. Smrad pořád s námi. Ve výtahu, doma na chodbě. Myslím, že daleko více než jaké má vytáely neustále poznámky a křivění dcery o tom, že je u nás smrad. Byla jsem zoufalá. Tajně jsem na záchodě mrkla, jestli to náhodou celé nepochází ode mne. Co kdyby náhodou. Nic. Nula. Puch byl všední. Zjistila jsem, jak domácí pohodu ovlivní takové banality jako je puch. Ověřovala jsem všechno: boty, aktovky, oblečení a pak jsem ho drapla, toho nejmladšího. Sundala jsem mu kalhoty a trenky asi po třetí a - heurka - tentokrát jsem ho našla. Schované mezi pláškama. Z toho plyne poučení: kdo hledá hovno. Vždycky najde. PAVLÍNA